

DE MOORDOPDRACHT

Ander werk van James Dashner

De labyrintrenner (roman, 2014)

De Schroeioproeven (roman, 2014)

De doodskuur (roman, 2015)

JAMES DASHNER

De moordopdracht

VERTAALD DOOR ROGIER VAN KAPPEL

AMSTERDAM · ANTWERPEN

2015

Oorspronkelijke titel *The Kill Order*
Oorspronkelijke uitgever Random House Inc., New York
Copyright © 2014 James Dashner
Copyright vertaling © 2015 Rogier van Kappel /
Uitgeverij Q, Spui 10, 1012 WZ, Amsterdam

Omslagontwerp Studio Jan de Boer
Omslagbeeld Philip Straub
Foto auteur Maria Wood

ISBN 978 90 214 5839 7 / NUR 285/302
www.uitgeverijQ.nl

Voor Kathy Egan
Ik mis je echt

Voordat WICKED werd gevormd,
voordat de Laar werd gebouwd,
voordat Thomas het labyrint binnenging,
werd de aarde getroffen door zonnevlammen
en viel de mensheid ten prooi aan ziekte.
De moordopdracht is het verhaal van die val.

Proloog

Teresa keek naar haar beste vriend en vroeg zich af hoe het zou zijn om hem te vergeten.

Het leek onmogelijk, maar ze had inmiddels al tientallen jongens gezien die de Wis ingeplant hadden gekregen, en bij Thomas zou het niet anders gaan. Peper-en-zoutkleurig haar, doordringende ogen en voortdurend een peinzende uitdrukking op zijn gezicht – hoe zou ze die jongen nou ooit níét kunnen kennen? Hoe zouden zij tweeën ooit met elkaar in dezelfde ruimte kunnen verkeren zonder een flauw geintje over een of andere geur of een spottende opmerking over een sukkel die niets in de gaten had? Hoe zou ze ooit voor hem kunnen staan zonder onmiddellijk in gedachtespraak met hem te communiceren?

Dat kon helemaal niet.

En toch zou het over een dag al werkelijkheid zijn.

Voor háár dan. Voor Thomas zou het nu nog maar enkele minuten duren. Hij lag met zijn ogen dicht op de operatietafel terwijl zijn borstkas in een vast ritme licht op- en neerging. Hij was al gekleed in de korte broek en T-shirt die op de Laar de norm waren, en hij zag eruit als een kiekje uit het verleden: een doodgewone jongen die doodgewoon een dutje deed na een lange, maar doodgewone dag op een doodgewone school, voordat zonnevlammen en ziekte ervoor gezorgd hadden dat de wereld allesbehalve normaal werd; voordat dood en vernietiging het noodzakelijk maakten om kinderen te beroven van hun herinneringen en hen naar zo'n angstaanjagend oord als het labrynt te sturen; voordat de menselijke hersenen bekend kwamen te staan als een Killzone die voortdurend onderzocht en in de gaten gehouden moest worden. En dat alles in naam van de wetenschap.

Een arts en een verpleegster hadden Thomas gereedgemaakt voor de ingreep en lieten nu het masker op zijn gezicht zakken. Er klonk gekklik, gesis en gepiep; Teresa keek toe hoe metaal-draad en plastic slangetjes over zijn huid kronkelden en zich een weg zochten naar zijn gehoorkanalen. Ze zag dat er een trilling door zijn handen ging. Vermoedelijk voelde hij ondanks de narcose op een bepaald niveau toch pijn, maar dat zou hij zich naderhand niet meer herinneren. De machine begon met zijn werk en wiste allerlei beelden uit zijn geheugen. Alle herinneringen aan zijn vader en moeder en aan de rest van zijn leven. Alle herinneringen aan haar.

Ze besepte vaag dat ze hier eigenlijk boos om moest zijn. Dat ze zou moeten gillen en schreeuwen en zou moeten weigeren om hier ook maar één seconde langer aan mee te werken. Maar het overgrote deel van haar geest was ervan overtuigd dat dit de juiste koers was, en die overtuiging was al net zo onwrikbaar als de rotsblokken en kliffen hierbuiten. Ja, het overgrote deel van haar bewustzijn was zo diep verschanst in dat gevoel van zekerheid dat ze besepte dat ze die zekerheid ook zou hebben nadat ze morgen zelf deze ingreep had ondergaan. Thomas en zij lieten zien dat ze overtuigd waren van hun gelijk door zelf door te maken wat ook van de anderen gevergd was. En als ze daarbij om het leven kwamen, dan moest dat maar. WICKED zou een geneesmiddel vinden, miljoenen mensenlevens zouden gered worden en op een dag zou het leven op aarde weer normaal zijn... Dat besepte Teresa tot in de kern van haar wezen. Het was een besef dat al net zo zeker was als de wetenschap dat mensen ouder worden en dat in de herfst de blaadjes van de bomen vallen.

Thomas hapte hoorbaar naar adem, maakte een kreunend geluidje en bewoog zich even. Een afschuwelijke seconde lang dacht Teresa dat hij misschien hysterisch van de pijn uit zijn narcose zou ontwaken – er kropen dingen door zijn hoofd die Joost mocht weten wat met zijn hersenen uitspookten! Maar toen lag hij weer stil, en opnieuw begon hij licht en rustig te ademen. Het gekklik en gesis ging door, terwijl de herinneringen van haar beste vriend als weergalmende echo's langzaam wegstierven.

Ze hadden officieel afscheid genomen en de woorden ‘Tot morgen dan maar’ klonken nog na in haar hoofd. Zonder dat ze goed wist waarom was ze werkelijk geraakt geweest toen Thomas die woorden uitsprak. Die hadden wat hij ging doen er alleen maar nog triester en onwerkelijker op gemaakt. Inderdaad, ze zouden elkaar morgen terugzien, maar dan zou zij in coma liggen en hij zou geen idee meer hebben wie ze was – al zou hij wel het kriebelige gevoel hebben dat ze hem bekend voorkwam. Morgen. Na al die training en planning, en na al die angst die ze hadden doorgemaakt, kwam alles bij elkaar. Wat Alby, Newt, Minho en de rest was aangedaan zouden zij nu ook meemaken. Ze konden niet meer terug.

Maar de rust die ze voelde, had wel iets weg van een drug. Ze voelde zich vredig, en die geruststellende gevoelens hielden haar angst voor dingen als grievers en Cranks in bedwang. WICKED had geen keus. Thomas en zij hadden geen keus. Hoe konden ze ervoor terugschrikken om een paar mensen op te offeren als daar zo veel andere mensen door gered zouden kunnen worden? Wie kon er nu voor zoiets terugdeinzen? Medelijden, verdriet of wensen dat het allemaal anders was... daar had ze nu geen tijd voor. Het was wat het was. Gebeurd was gebeurd. En wat er nu te gebeuren stond, ging ook werkelijk gebeuren.

Ze konden niet meer terug. Thomas en zij hadden geholpen bij de bouw van het labyrint; tegelijkertijd had zij met veel inspanning een muur opgetrokken die haar beschermde tegen haar eigen gevoelens.

Toen leken haar gedachten langzaam te vervagen. Terwijl ze stond te wachten tot de ingreep was voltooid, leek ze in een soort droomloze slaap te verkeren. Toen de arts eindelijk klaar was, drukte hij op een paar knoppen op zijn beeldscherm, zodat het gepiep, gesis en geklik elkaar steeds sneller opvolgde. Thomas begon wat te stuiptrekken toen de buizen en draden langzaam uit zijn hoofd werden getrokken en in het masker verdwenen. Zodra hij weer rustig lag, werd het masker uitgeschakeld, en alle geluiden en bewegingen stierven langzaam weg. De verpleegster boog zich over hem heen en trok het masker van zijn gezicht. Op de plek waar het zijn huid had geraakt,

was die rood en gerimpeld. Zijn ogen waren nog steeds dicht.

Heel even dacht Teresa dat de muur die haar verdriet in bedwang hield zou bezwijken. Als Thomas nu wakker werd, zou hij zich haar niet herinneren. Ze voelde een afschuwelijke angst opkomen – bijna een gevoel van paniek – bij het besef dat ze elkaar binnenkort zouden ontmoeten op de Laar en dat ze elkaar dan niet zouden kennen, maar als een metselaar die een baksteen in hardend cement drukt, metselde ze die bres in de muur snel stevig dicht.

Ze konden niet meer terug.

Twee beveiligingsmedewerkers kwamen binnen om Thomas weg te brengen. Ze tilden hem van het bed alsof hij een stroop was. De ene pakte de bewusteloze jongen bij zijn armen, de andere greep hem bij zijn voeten, en zo legden ze hem op een brancard. Zonder Teresa ook maar een blik waardig te keuren liepen ze naar de deur van de operatiekamer. Iedereen wist waar hij heen werd gebracht, en de arts en de verpleegster begonnen de operatiekamer schoon te maken. Hun werk zat erop. Teresa knikte hun toe, ook al zagen ze dat niet, en liep achter de mannen aan de gang in.

Tijdens de lange wandeling door de gangen en liften van WICKED kon ze het nauwelijks opbrengen om naar Thomas te kijken. De muur dreigde opnieuw te bezwijken. Thomas zag heel bleek en zijn gezicht zat onder het zweet. Het leek wel of hij op een bepaald niveau wist wat er gebeurde en zich verzette tegen de verdoving. Het was net alsof hij zich ervan bewust was dat hem achter de horizon allerlei verschrikkingen wachtten. Ze voelde een steek van pijn in haar hart toen ze hem zo zag. En het was angstaanjagend om te beseffen dat zij de volgende zou zijn. Dat stomme gedoe met die muur van haar! Die zou haar straks toch worden afgenomen, samen met al haar andere herinneringen...

Ze hadden de kelder onder het labyrint bereikt en liepen door het pakhuis met zijn lange stellingkasten voor proviand en gereedschappen voor de Laarders. Het was hier beneden koel en donker, en Teresa merkte dat ze kippenvel op haar armen kreeg. Ze huiverde en probeerde zich warm te wrijven. Als de bran-

card zo nu en dan over een scheur in de betonnen vloer reed, bewoog Thomas een beetje, en ze had nog steeds het gevoel dat er elk moment een blik van afgrijzen op zijn zo rustig slapende gezicht kon verschijnen.

Ze hadden nu de liftschaft bereikt en zagen daar de grote, rechthoekige metalen deur. De Box.

Ze bevonden zich hier maar enkele verdiepingen lager dan de Laar zelf, maar bij de Laarders was zorgvuldig de indruk gewekt dat de reis omhoog een enorm lange en zware tocht was. Dat was allemaal bedoeld om een reeks emoties en hersenpatronen op te roepen: van verwarring en desoriëntatie tot onvernseden doodsangst. Een volmaakt begin voor de onderzoekers die Thomas' Killzone in kaart wilden brengen. Teresa beseftte dat zij morgen deze tocht zou maken, met een briefje in de hand. Maar in ieder geval zou zij dan in coma liggen, zodat dat halfuur in het donker haar bespaard zou blijven. Thomas zou straks bij kennis komen in de Box, helemaal alleen.

De twee mannen reden Thomas naar de Box toe. Met het naargeestige geluid van metaal dat over beton schraapt zette een van hen een lange trapleer tegen de zijkant van de rechthoekige metalen bak. Toen werd het lastig, omdat ze er met z'n tweeën op moesten klimmen, met Thomas tussen zich in. Teresa had ze kunnen helpen, maar dat wilde ze niet. Ze was koppig genoeg om te blijven toekijken. Zo zou ze de scheuren in die muur van haar zo goed mogelijk kunnen dichten.

Met wat gegrom en gevloek slaagden de mannen erin om Thomas op de rand van de Box te tillen. Hij lag nu met zijn gezicht naar haar toe, en toen ze zijn gesloten ogen zag, beseftte ze dat dit de laatste keer was dat ze hem hier zou zien. Hoewel ze wist dat hij haar niet kon horen, probeerde ze hem toch met haar geest te bereiken.

Wat wij doen is goed, Thomas, zei ze in gedachten. Tot later, aan de overkant.

De mannen bogen zich over hem heen en nadat ze Thomas aan zijn armen zo ver mogelijk omlaag hadden laten zakken, lieten ze hem los. Teresa hoorde de smak waarmee zijn lijf op de kille stalen vloer terechtkwam. Haar beste vriend. Ze draai-

de zich om en liep weg. Achter haar klonk het duidelijk herkenbare geluid van metaal dat over metaal schoof, en toen de luide, galmende dreun waarmee de deuren van de Box werden dichtgeslagen. En daarmee was Thomas' lot bezegeld, hoe dat er ook zou uitzien.

Dertien jaar eerder

1

Mark huiverde van de kou, en dat was in lange tijd niet gebeurd. Hij was net wakker en de eerste sporen van het naderende ochtendlicht lekten door de kieren tussen de opgestapelde boomstammetjes waaruit de wand van zijn hutje bestond. Hij maakte bijna nooit gebruik van zijn deken. Hij was er trots op – het was gemaakt van een reusachtige eland, die hij nog maar twee maanden geleden had gedood – maar als hij de deken over zich heen trok, was dat vanwege de troost die het ding hem bood en niet om de warmte. Ze woonden per slot van rekening in een wereld die werd geteisterd door hitte. Maar misschien was dit wel een teken dat er verandering op til was; de tocht die door dezelfde kieren drong als het licht voelde werkelijk kil aan. Hij trok de zachte, harige vacht over zich heen, draaide zich op zijn rug en geeuwde.

Alec was nog diep in slaap op het veldbed aan de andere kant van de hut – meer dan een meter van hem vandaan – en lag luid te snurken. De man had een ruwe manier van doen. Hij was een ex-militair die gehard was door alles wat hij had meegemaakt en zelden glimlachte. Maar Alec had een hart van goud. Na meer dan een jaar samen, terwijl ze samen met Lana en Trina en de anderen hun uiterste best hadden moeten doen om te overleven, vond Mark de ouwe brombeer niet angstaanjagend meer. En om zichzelf dat nog eens te bewijzen, pakte hij een schoen van de vloer en smeed die tegen Alecs schouder. Alec gaf een brul en zijn jarenlange militaire training zorgde ervoor dat hij onmiddellijk rechtop in bed zat. ‘Wel verd...’ schreeuwde hij, maar hij werd abrupt stil toen Mark zijn andere schoen ook naar hem toe gooide. Ook die raakte hem tegen zijn schouder.

‘Lelijk stuk rattenlever!’ zei Alec kil. Nadat de tweede schoen

hem had geraakt, was hij doodstil blijven zitten en hij staarde Mark met half dichtgeknepen ogen aan, al glinsterde daar gelukkig wel iets van humor in. 'Ik hoop dat je een goede reden heb om me zo wakker te maken. Je speelt met je leven, jong.'

'Hmm...,' zei Mark, en hij wreef over zijn kin alsof hij diep nadenkt. Toen knipte hij met zijn vingers. 'O, ik weet het alweer. Ik deed het vooral om je te laten ophouden met al die afschuwelijke geluiden. Ik meen het, man. Je moet echt op je zij gaan liggen of zo. Al dat gesnurk kan gewoon niet gezond zijn. Straks blijf je er nog in.'

Alec liet wat gegrom horen en terwijl hij opstond en zijn kleren aantrok, mompelde hij iets vrijwel onhoorbaars. Mark ving niet meer dan een paar flarden op – 'had ik maar nooit,' 'beter af' en 'een jaar lang ellende' – maar de bedoeling was niet mis te verstaan. 'Kom op, sergeant,' zei Mark, en meteen toen hij dat gezegd had, drong het tot hem door dat hij nu bijna te ver was gegaan. Alec was al een hele tijd geleden afgezwaaid en hij vond het echt heel, heel, heel vervelend als Mark hem zo noemde. Toen de zonnevlammen begonnen, had Alec op contract gewerkt voor het ministerie van Defensie. 'Je zou nooit in dit mooie huis hebben gewoond als wij je niet elke dag weer uit de nesten hadden gehaald. Wat denk je? Een knuffel om het weer goed te maken?'

Alec trok een T-shirt over zijn hoofd en keek toen even op Mark neer. Zijn borstelige wenkbrauwen kropen naar elkaar toe als twee harige rupsen die met elkaar wilden paren. 'Ik mag je wel, jong. Het zou jammer zijn om je zes voet onder de groene zoden te moeten leggen.' Hij gaf Mark een draai om zijn oren – dat was de meest nadrukkelijke liefkozing die de voormalige militair zich ooit veroorloofde.

Militair. Dat was de man al heel lang niet meer, maar Mark vond het nog steeds prettig om op die manier aan hem te denken. Het zorgde ervoor dat hij zich beter – veiliger – voelde, al wist hij niet precies waarom. Hij glimlachte toen Alec stampend de hut uit liep om het op te nemen tegen een nieuwe dag. Het was een echte glimlach. Glimlachen begon eindelijk weer wat gewoner te worden, na het jaar vol dood en angst waarin ze

voortdurend waren opgejaagd voordat ze dit oord in het westen van North Carolina hadden bereikt, hoog in de Appalachen. Hij besloot alle narigheid uit het verleden van zich af te zetten en er een fijne dag van te maken. Wat er ook gebeurde.

En dat hield in dat hij Trina wilde zien, zonder nog eens tien minuten te wachten. Haastig trok hij zijn kleren aan en liep naar buiten om haar te gaan zoeken.

Hij vond haar bij het beekje, op een van de stille plekken waar ze naartoe ging om de boeken te lezen die ze hadden meegenomen toen ze tijdens hun lange reis bij toeval op een oude bibliotheek gestuit waren. Die meid vond het heerlijk om te lezen. Ze las meer dan wie ook en deed haar best om de maanden in te halen waarin ze feitelijk niets anders hadden gedaan dan rennen voor hun leven – maanden waarin er maar heel weinig boeken waren geweest en maar heel weinig tijd en gelegenheid om die te lezen. Voor zover Mark wist waren de digitale boeken allemaal allang verdwenen – gewist toen alle computers en servers waren doorgebrand. Trina las boeken van het ouderwetse, papieren soort.

De wandeling naar haar toe was zoals gebruikelijk een ont-nuchterende ervaring, en bij elke stap werd zijn vaste voor-nemen om er een fijne dag van te maken verder ondermijnd. Dat kon ook niet anders bij de aanblik van het armzalige netwerk van boomhutten, blokhutten en ondergrondse holen die samen de bloeiende metropool vormden waarin ze woonden – allemaal boomstammetjes, touw en gedroogde leem, en alles al even schots en scheef. Elke keer dat hij door de drukke steegjes en over de al even drukke paadjes van hun gehucht liep, werd hij weer herinnerd aan de goede oude tijd, toen hij nog in de grote stad woonde en het leven rijk en vol beloften was geweest. Alles ter wereld had hij onder handbereik gehad. En dat had hij zich niet eens gerealiseerd.

Hij kwam langs horden uitgemergelde, smerige mensen die op het randje van de dood leken te balanceren. Hij had wel met ze te doen, maar vond het vooral erg dat hij er zelf net zo uitzag. Ze hadden voldoende te eten – eten dat was geroofd uit de ruïnes, jachtbuit uit het bos en zo nu en dan wat voedsel dat ze

in Asheville waren gaan halen – maar alles was op rantsoen en alle dorpsbewoners zagen eruit alsof ze één maaltijd per dag te weinig kregen. En je kon nu eenmaal niet midden in een bos wonen zonder hier en daar wat modder over je heen te krijgen, hoe vaak je je ook waste in het beekje.

De hemel was blauw, met een vleugje van het donkere oranje dat voortdurend in de atmosfeer te zien was geweest sinds de verwoestende zonnevlammen zonder veel waarschuwing vooraf hadden toegeslagen. Het was meer dan een jaar geleden, en toch hing dat waas nog steeds in de lucht, als een stuk vitrage dat bedoeld was om hen daar voor altijd aan te herinneren. Het was volkomen onduidelijk of alles ooit weer normaal zou worden. De kilte die Mark had gevoeld toen hij wakker werd leek nu niet meer dan een hersenschim. Het was al zo warm dat hij liep te zweten en terwijl de ongenadige zon langzaam oprees vanachter de schaars begroeide bergtoppen werd het steeds heter. Toch was niet alles beroerd. Toen hij de doolhof van het kamp achter zich had gelaten en het bos in liep, waren er veel goede voortekenen. Er kwamen jonge bomen op, oude bomen herstelden zich, eekhoorns renden heen en weer over de zwart geworden dennennaalden, en overal zag hij groene spruiten en ontkiemende planten. In de verte ontwaarde hij zelfs iets wat hem een oranje bloem leek. Hij kwam bijna in de verleiding om die voor Trina te gaan plukken, maar hij wist dat ze hem de wind van voren zou geven als hij het in zijn hoofd zou halen om de groei van nieuwe planten op zo'n manier te belemmeren. Misschien zou dit toch nog een goede dag worden. Ze hadden de zwaarste natuurramp in de menselijke geschiedenis overleefd, dus misschien hadden ze het ergste achter de rug.

Hij hijgde van de inspannende wandeling bergopwaarts toen hij bij de plek kwam waar Trina zich het liefst terugtrok, vooral 's ochtends, als de kans dat iemand anders haar hier boven zou weten te vinden niet groot was. Hij bleef achter een boom naar haar staan kijken. Hij wist dat ze hem gehoord had, maar tot zijn genoegen deed ze alsof dat niet zo was.

Man, wat was ze toch mooi! Ze zat achterovergeleund tegen een reusachtig blok graniet dat daar zo te zien was neergelegd

door een reus met veel gevoel voor tuinarchitectuur, en er lag een dik boek op haar schoot. Ze sloeg een bladzijde om en haar groene ogen volgden de woorden. Ze had een zwart T-shirt aan en een verschoten spijkerbroek, en aan haar voeten droeg ze sneakers die wel honderd jaar oud leken. Haar korte blonde haar wiegde even heen en weer in de wind, en zoals ze daar zat leek ze een toonbeeld van rust en gemak. Het was alsof ze thuishoorde in de wereld zoals die had bestaan voordat alles verschroeid was.

Mark had altijd het gevoel gehad dat ze zijn vriendin was, omdat de situatie daarnaar was. Bijna alle anderen die ze ooit gekend had waren dood. Hij was het laatste restje dat ze nog overhad, het alternatief voor altijd helemaal alleen zijn. Maar hij speelde zijn rol met alle genoegen, en prees zich zelfs gelukkig. Hij zou niet weten wat hij zonder haar zou moeten beginnen.

‘Dit boek zou stukken mooier zijn als er niet een engerd in de bosjes zat terwijl ik probeerde het te lezen.’ Trina zei het zonder ook maar een zweem van een glimlach. Ze sloeg nog een bladzijde om en las verder.

‘Ik ben het maar,’ zei hij. De helft van alles wat hij zei als hij bij haar in de buurt was, vond hij nog steeds heel stom klinken. Hij stapte achter de boom vandaan.

Ze lachte en keek toen eindelijk naar hem op. ‘Dat werd wel tijd, zeg! Ik stond net op het punt om in mezelf te gaan praten. Ik zit hier al sinds voor zonsopgang te lezen.’

Hij liep naar haar toe en liet zich naast haar op de grond ploffen. Ze omhelsden elkaar, stevig en warm, en de belofte die hij zichzelf had gedaan toen hij wakker werd, leek nu te worden vervuld.

Hij liet haar los en keek haar aan, zonder zich te bekommeren om de domme grijns die hij waarschijnlijk op zijn gezicht had. ‘Weet je wat?’

‘Wat?’

‘Vandaag wordt het een geweldige dag.’

Trina glimlachte en het water van het beekje stroomde rustig verder, alsof zijn woorden niets te betekenen hadden.

2

‘Geweldige dagen heb ik al niet meer gehad sinds ik zestien werd,’ zei Trina, terwijl ze een hoekje van de bladzijde omvouwde en het boek naast zich neerlegde. ‘Drie dagen later renden jij en ik voor ons leven door een tunnel die nog heter was dan de zon.’

‘Die goeie ouwe tijd,’ zei Mark peinzend, terwijl hij gemakkelijker ging zitten. Hij leunde met zijn rug tegen hetzelfde rotsblok en sloeg zijn benen over elkaar.

‘Die goeie ouwe tijd.’ Trina wierp hem een zijdelingse blik toe. ‘Mijn verjaardag of de zonnevlammen?’

‘Geen van beide. Op dat feestje van je vond je die mafkees, John Stidham, heel leuk. Weet je nog?’

Er verscheen een schuldbevuste uitdrukking op haar gezicht. ‘Eh... ja. Dat lijkt wel drieduizend jaar geleden.’

‘Voordat je mij eindelijk zag staan, moest eerst de halve wereldbevolking uitgeroeid worden.’ Mark glimlachte, maar zijn hart lag er niet in. De waarheid was nogal deprimerend – zelfs als hij er een grapje over maakte – en hij werd somber en mismoedig. ‘Laten we het maar over iets anders hebben.’

‘Ik ben voor.’ Ze deed haar ogen dicht en leunde met haar hoofd tegen de steen. ‘Daar wil ik geen seconde langer aan terugdenken.’

Mark knikte, ook al kon ze dat niet zien. Plotseling had hij helemaal geen zin meer om nog te praten, en zijn plannen voor een volmaakte dag werden weggespoeld door het ruisende water. De herinneringen. Die lieten hem nooit met rust, nog geen halfuur. Ze kwamen altijd weer terug, zodat hij elke keer weer moest terugdenken aan alle narigheid die ze achter de rug hadden.

‘Gaat het goed met je?’ vroeg Trina. Ze pakte zijn hand vast,

maar Mark trok die haastig weg, omdat hij beseftte dat hij klam en zweterig aanvoelde.

‘Ja, prima. Ik zou alleen zo graag willen dat we eens een dag zouden kunnen doorbrengen zonder iets wat ons herinnert aan vroeger. Ik zou hier volmaakt gelukkig kunnen zijn als we maar konden vergeten wat er gebeurd is. Het wordt allemaal beter. We moeten het verleden gewoon... loslaten!’ Dat laatste woord schreeuwde hij bijna, maar hij had geen idee waarop zijn woede eigenlijk gericht was. Hij had gewoon een bloedhekel aan alles wat er in zijn hoofd zat. De beelden. De geluiden. De geuren.

‘Dat gaan we doen, Mark. Dat gaan we doen.’ Trina stak opnieuw haar hand uit en deze keer pakte hij die vast.

‘We kunnen maar beter naar beneden gaan.’ Dat deed hij altijd: telkens als er weer herinneringen bij hem opkwamen, schakelde hij snel over naar een zakelijke manier van doen. Doen wat je moest doen, hard werken en niet te veel nadenken: dat was het enige waar je iets mee opschoot. ‘Ik weet zeker dat Alec en Lana wel een stuk of veertig klusjes voor ons hebben.’

‘Die allemaal vandaag nog gedaan moeten worden,’ zei Trina. ‘Vandaag! Want anders vergaat de wereld!’ Ze glimlachte, en dat maakte de sfeer weer een beetje vrolijker. Een klein beetje.

‘Je kunt straks ook nog wel in dat saaie boek van je lezen.’ Mark stond op en nadat hij haar overeind had getrokken, liepen ze samen het bergpad af naar het geïmproviseerde dorpje dat ze als hun thuisbasis beschouwden.

De stank was wat Mark het eerste overviel. Dat was altijd zo als je naar de Centrale Schuur liep. Wegrottend struikgewas, geroosterd vlees, dennengeur, en door dat alles heen altijd weer de schroeilucht die zo kenmerkend was voor de wereld na de zonnevlammen. Niet onprettig eigenlijk, maar het liet je niet los.

Trina en hij zochten zich een weg tussen de schots en scheve, schijnbaar lukraak in elkaar gezette bouwsels waaruit de nederzetting bestond. De meeste hutten hier waren al in de eerste maanden opgetrokken, voordat ze mensen hadden gevonden die vroeger architect of aannemer waren geweest en die de lei-

ding over de bouwwerkzaamheden op zich hadden genomen. Hutten van boomstronken, modder en dennennaalden, met lege gaten als ramen en wonderlijk gevormde deuropeningen. Op sommige plekken waren het zelfs niet meer dan kuilen waar vellen plastic in waren gelegd, met een paar aan elkaar gebonden takkenbossen eroverheen om de bewoners te beschermen tegen de regen. Het was heel wat anders dan de torenhoge wolkenkrabbers en het betonnen stadslandschap waarin ze waren opgegroeid.

Toen Mark en Trina door de scheve deuropening in de houten wanden de Centrale Schuur binnenliepen, liet Alec bij wijze van begroeting wat gebrom horen. Voordat ze hallo konden zeggen kwam Lana in rap tempo op hen afgelopen. Ze was een gezette vrouw met zwart haar, dat altijd strak in een knotje gebonden was. Ze was verpleegster geweest in het leger en qua leeftijd zat ze ergens tussen Mark en Alec in. Alec en zij waren samen geweest toen Mark hen had ontmoet in de tunnels onder New York. In die tijd hadden ze allebei voor het ministerie van Defensie gewerkt. Alec was haar chef, en die dag waren ze op weg geweest naar de een of andere vergadering. Voordat alles anders werd.

‘En waar hebben jullie gezeten?’ vroeg Lana toen ze maar een paar centimeter voor Marks gezicht tot stilstand kwam. ‘We werden verondersteld bij zonsopgang op weg te gaan en in de zuidelijke vallei een plek te zoeken voor een andere nederzetting. Nog een paar weken in dit overvolle dorp en dan ga ik echt lelijk doen.’

‘Goedemorgen,’ zei Mark. ‘Vandaag zie je er anders heel opgewekt uit.’

Daar moest Lana om glimlachen, en dat had Mark wel geweten. ‘Soms kom ik wel heel snel ter zake, hè? Al heb ik nog een heleboel ruimte voordat ik net zo chagrijnig word als Alec.’

‘De sergeant? Ja, daar heb je gelijk in.’

Precies op het juiste moment liet de oude brombeer een luid gebrom horen.

‘Sorry dat we te laat zijn,’ zei Trina. ‘Ik zou een mooie uitvlucht kunnen verzinnen, maar eerlijkheid duurt meestal het